

ส่วนหนึ่งในการตัดสินใจด้วย มันทำให้เขาไม่กล้าที่จะเลือกอะไรนอกกรอบ

ความสำเร็จที่สำเร็จ อยู่เต็ม

นอกจากนี้ ด้วยความที่มีโอกาส

มากมายล้อมรอบเด็กยุคปัจจุบัน

มันก็เป็นเหมือนดาบสองคม เพราะดูเหมือนดี แต่ในอีกทางหนึ่ง โอกาสหรือทางเลือกที่เยอะเกินไป ก็ทำให้เขาลังเลในการเลือกด้วยเช่นกัน”

เหล่านี้จึงกลายเป็นความเสี่ยงอย่างมากที่จะทำให้ฝันหรือเป้าหมายของเด็กรุ่นใหม่บิดเบี้ยวไปเพราะความไม่เข้าใจหรือค้นพบตัวเองอย่างแท้จริง และนั่นก็เป็นที่มาของเสียงบ่นจากคนรุ่นก่อนหน้า เมื่อต้องพบกับทัศนคติไม่เข้าท่า หรือเอาง่ายเข้าว่า ที่มักจะติดตัวมา

หรือแม้กระทั่งงานที่เมื่อก่อนเคยโดนย่ำ อย่าง “อาร์ติสต์” ก็กลายเป็นหนึ่งในอาชีพฟรีแลนซ์ในฝันของเด็กรุ่นใหม่ ซึ่งเรื่องนี้คนอยู่จริงเขายืนยันว่า มันไม่ได้สวยๆ ซิคๆ อย่างที่คิดกันหรอกนะ!

เช่น **รัชมาพรรณ จันทร์จำรัสแสง** หรือ ‘ปอม ขาน’ อิลลัสเตอร์เกอร์แถวหน้าของเมืองไทย ที่ฝากบอกไปยังคนรุ่นใหม่ ว่า ก้าวศิลปินสักคนจะเริ่มสร้างชื่อ มีที่ยืนในวงการได้ มันไม่ใช่ด้วยเด็วก็เกิด เพราะเขาเหล่านั้นจะต้องสั่งสม ลับคมอยู่นาน

“โลกออนไลน์วันนี้ มันทำให้เราอยากได้อะไรเป็นเร็วเกินไป โดยที่เรายังไม่ทันได้ทดลอง คือ คนรุ่นใหม่ เวลาเห็นงานอะไรที่มันดูแล้วน่าจะดังก็จะไปทำตามเขา แต่ศิลปินที่ดังจริงๆ เขาผ่านการทดลองมาหลายรูปแบบมากกว่าจะมีคาแรคเตอร์ที่ชัด ซึ่งมันต้องใช้เวลาสะสมประสบการณ์ แต่เราก็เข้าใจนะ เพราะเด็กจบใหม่ก็มักต้องรับแรงกดดันจากพ่อแม่เรื่องเงินเดือน ก็เงินเดือนเด็กสายศิลป์มันสู้วิศวะได้ที่ไหน ก็อยากให้เข้าใจธรรมชาติของอาชีพนี้ด้วยว่า กว่าที่อาร์ติสต์สักคนจะประสบความสำเร็จได้ เราเห็นแค่ปลายทางของเขาแค่นั้นเอง เราไม่ได้รู้ว่า ยี่สิบปีที่เขาสะสมมา เขาผ่านอะไรมาบ้าง”

ไม่ต่างกับกับ **จีป-ภาสินี คงเดชสกุล** อีกหนึ่งอาร์ติสต์ที่งานขุดตลอดปี ที่อดไม่ได้ขอระบายความในใจถึงเด็กรุ่นใหม่

ว่า เห็นดูสิจริงๆ อย่างนี้ ตอนทำงานบอกเลยว่า... นรมักจริง!

“เด็กๆ ชอบบอกเราว่า หนูอยากเป็น อย่างที่ค่ะ ก็แบบ อย่าเป็นเลย เธอเห็นชั้นแค่ในอินสตาแกรม เวลาเราลงรูปเราก็ออยากอะไรสวยๆ งามๆ แต่ไม่มีใครรู้ว่า ติ๋มยังไม่ได้นอนเลย” เธอเปรย

แทนที่จะคิดเรื่องปลายทางอย่างความสบาย ชีวิตเก๋ๆ ดูน่าอิจฉา คงต้องมองมุมกลับ ย้อนมาตั้งต้นที่ “ตัวเอง” กันเสียก่อนว่า ถนัดและรักในงานด้านไหน

...เพราะถ้าจะหาแต่งานง่าย ๆ เงินดี ๆ ก็คงมีแต่ในฝันเท่านั้นแหละ!

น้องใหม่ White Collar

● ณัฐริดา ขุนหมุด (Food Technology ม.แม่ฟ้าหลวง)

ชอบงานที่ได้พูดภาษาอังกฤษได้เจอคนเยอะๆ แต่กับงานปัจจุบันเป็นงานสายบริหาร/บัญชีอยู่ที่บริษัทโลจิสติกส์ ทำมาเกือบสองปีแล้ว แต่ก็เริ่มลองมองหางานอื่นๆ ก็ดูพวกงานด้านโรงแรม แอร์กราวด์ เลขา หรือพวก Coordinator คือไปด้านที่ต้องใช้ภาษา

● พลอยชนก มูลสา (อักษรศาสตร์ ม.ศิลปากร)

ตอนเลือกเรียน เลือกเพราะแค่ชอบเรียนภาษา แต่พอเริ่มทำงานจริงๆ ก็รู้ว่า สายงานที่อยากทำในอนาคัดไม่ค่อยดี ร้านหนังสือ กับสำนักพิมพ์ก็อยู่ยาก ก็เลยมาทำ marketing online แทน

● ธฤตสรณ์ ศรพรหม (นิเทศศาสตร์ เอกประชาสัมพันธ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

ตอนข้ามหาลัยยังไม่มื่ออาชีพในฝัน แต่ที่เลือกคณะนี้เพราะเห็นว่า มีภาค Speech คือ วาทยะวิทยา ซึ่งตอนมัธยมปลายอยู่ชมรมสปีช ชอบอะไรพวกนี้ เลยอยากทำงาน

เกี่ยวกับด้านการพูด แต่มาเปลี่ยนความคิดตอนเข้ามาเรียนในภาค เพราะคิดว่า สปีชเอาจริงๆ น่าจะฝึกเองได้ เลยย้ายไปเรียน PR เพื่อนำตรงนี้มาประยุกต์ใช้กับกลุ่มเป้าหมายที่เราทำงานปัจจุบันคือ เป็นตัวต่อวีทอร์ภาษาอังกฤษ

● หนึ่งฤทัย ดีพลางม (บริหารธุรกิจ ม.ขอนแก่น วิทยาเขตหนองคาย)

เรียนบัญชี เพราะเห็นว่า มีทางเลือกเยอะ ทำงานได้หลายด้าน ทำในสาขาอื่นก็ได้ แล้วนักบัญชีก็มีความสำคัญต่อระบบธุรกิจเป็นอย่างมาก จะเป็นอย่างไรสุดท้ายที่จะไม่มีในบริษัท แต่ถ้าหากงานไม่ได้ ก็คิดว่า จะไปเป็นครูสอนบัญชีในมหาวิทยาลัยหรือโรงเรียนสายอาชีพแทน

● วรันทร หนูประดิษฐ์ (วิทยาการจัดการ (การจัดการโลจิสติกส์) ม.เกษตรศาสตร์)

ตอนแรกเลยแม่อยากให้เราเรียนไม่รู้จักหรอก แต่พอมาเรียนจริงแล้วก็ชอบ มันดูสนุกดี อาชีพที่จะทำตอนเรียนจบก็เลยเป็นทางสายนี้ แต่งานส่วนใหญ่ เขาเลือกรับคนมีประสบการณ์ก็เลยอยากนิดนึง ส่วนตอนนั้นก็ทำ Customer program management อยู่ เป็นแบบประสานงานลูกค้า เอนจิเนียร์ แพลนเนอร์ คอยแก้ปัญหาที่เกิดจากฝ่ายต่างๆ

● ณัฐณิชา รื่นภาคธรรม (วิศวกรรมวัสดุ ม.เทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี)

เลือกเรียนเพราะเคยไปเข้าค่ายหนึ่ง ก็พาไปดูหลายๆ คณะของสายวิทย์ ก็รู้สึกว่าจะเรียนได้ ตอนนั้นจบแล้ว ก็อยากทำงานตามที่เรียนมาก่อน แต่ตอนนี้ยังไม่ได้งานนะ เพราะเรียนวิศวกรรมวัสดุมา งานที่ตรงสายมีบ้างแต่หายากหน่อย

● รวิรัตน์ภา ลวนะลาภานนท์ (คณะเศรษฐศาสตร์ ม.ธรรมศาสตร์)